

Welcome to Phuket Data :: สมหมายขอให้ผู้อ่านจงสมหมาย

สมหมายขอให้ผู้อ่านจงสมหมาย

ย

[สมหมาย ปืนพุทธศิลป์](#)

081 326 2549

ย

คุณพ่อ คุณแม่และสมาชิกในครอบครัวของนักศึกษาที่เคยตรากตรำงานอย่างหนัก
อาบเหงื่อต่างน้ำอยู่ตามทุ่งนาป่าเขาเพื่อหาเงินมาช่วยให้นักศึกษาได้ก้าวไปสู่ความสำเร็จ ทุกคนต่างปิติยินดีอย่างหาที่สุดมิได้เมื่อได้ฟังเพียงว่า "จบแล้ว"

ครูบาอาจารย์ทั้งอดีตและปัจจุบันเมื่อทราบผลว่านักศึกษาสำเร็จทุกท่านก็มีความยินดีไม่น้อยไปกว่านุพการีและสมาชิกในครอบครัวของนักศึกษา

การศึกษาถึงระดับปริญญาโทและปริญญาเอก

แม้จะไม่ค่อยสัมพันธ์กับการกระทำความดีแต่สมหมายก็อยากจะเห็นท่านได้ศึกษาต่อจนสำเร็จปริญญาโทเป็นอย่างน้อยและ
ในวันนั้นสมหมายตั้งใจไว้ว่าจักพึงแสดงความยินดีให้มากยิ่งขึ้นกว่าความยินดีของทุกคนรวมกัน

ย

หากท่านได้อ่านถึงบรรทัดนี้แล้วบอกว่า "ดูไม่คิดจะเรียนแล้วพैया" แม้ปากจะเท่ารูเข็ม สมหมายก็ยอมที่จะขอคำอวยพรกลับคืน

ความต่อจากนี้ สมหมายตั้งใจเขียนให้ท่านที่มีโอกาสเรียนต่อแล้วไม่คิดจะเรียนต่อให้ถึงระดับปริญญาโท ส่วนท่านที่เพียงแต่คิดว่าจะเรียนต่อให้ถึงระดับปริญญาโท
ขอเชิญเปิดอ่านไปได้เลย

ท่านที่กำลังจะถูกสมหมายด่า ขอเชิญอ่านต่อ

สมหมายจำไม่ได้ว่าปราชญ์ใดกล่าวไว้ว่า หากไม่รู้จะเขียนอะไร จงเขียนเรื่องจริง

สมหมายจึงเขียนเรื่องจริง เป็นเรื่องจริงของสมหมายเพราะสมหมายรู้เรื่องจริงของสมหมายมากกว่าใครอื่น ดังนี้

สมหมายสำเร็จปริญญาโทการอุดมศึกษาเมื่อ ๑๑ มีนาคม ๒๕๒๔

สมหมายสำเร็จปริญญาตรี เมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๗

สมหมายสอบเข้าเรียนระดับปริญญาตรีถึง ๔ ปี จึงสอบเข้าเรียนต่อได้

สมหมายสอบ พ.ม. ชุตติวิชาครู สังคมศึกษาและภาษาไทยได้ในปีแรก และสอบชุตติวิทยาศาสตร์ได้ในปีถัดมา จึงได้ พ.ม. เมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๑

สมหมายสอบเข้ารับราชการได้เป็นอันดับ ๑ ของจังหวัดภูเก็ต สมัครสอนที่โรงเรียนวัดสุวรรณคีรีวงก์

สมหมายได้เกรด ๓.๐๐ เมื่อจบ ป.กศ. จากโรงเรียนฝึกหัดครูนครศรีธรรมราช จึงได้ทุนศึกษาต่อ ณ วิทยาลัยครูสงขลา เพราะไม่มีใครสนับสนุนทางการเงิน
จึงไม่สามารถไปเรียนต่อได้

สมหมายจบ ม. ๓ ได้ เพราะเงินทุนส่วนตัวของคุณครูโรงเรียนกลาง ระหว่าง พ.ศ. ๒๕๐๔ - ๒๕๐๗

สมหมายทราบว่าพ่อตาย เมื่อชาวบ้านเผาศพพ่อเรียบร้อยแล้ว

สมหมายรู้ว่า พ่อยังมีชีวิตอยู่เมื่อแม่ตายแล้ว และรู้ว่าแม่เป็นเมียคนหนึ่งของพ่อซึ่งเป็นนายโรงในรา

สมหมายไม่มีบ้าน ไม่มีที่ดิน และไม่มีทรัพย์สินอันใด

แต่ . . . สมหมายก็จบปริญญาโทได้

แล้วท่านละ - - -

ย

สมหมายควรจบความได้ตั้งแต่ตอนนี้ แต่ศิษย์บางท่านมาบอกว่า ชีวิตสมหมายเศร้านักอยากได้เรื่องข้าชั้น จึงได้นำเรื่องข้าชั้นมาปรีดาการเพื่อท่านจักได้หัวเราะเย็ดอายุให้ยาวนานต่อไป

ข้าพเจ้า เรียนชั้นประถมศึกษาที่โรงเรียนแห่งหนึ่งในอำเภอถลาง จังหวัดภูเก็ตโรงเรียนอยู่ห่างจากบ้านข้าพเจ้า เป็นระยะทาง ๕ ก.ม.

ข้าพเจ้าต้องเดินไปและกลับมากับตัวกำลังขาของตนเองเป็นประจำ เพราะเงินจำนวน ๒ บาท ค่างรถไปกลับ นั้นเหลือกำลังของข้าพเจ้าที่จะหาเงินจำนวนนี้ให้ข้าพเจ้าได้

บ้านใกล้เคียงเคียง ต่างก็รู้กันดีว่าแม่ข้าพเจ้าแม้จะแก่แล้วก็เป็นคนขยัน ทำงานทุกชนิดที่สามารถจะเลี้ยงครอบครัวที่มีเพียงแต่แม่และข้าพเจ้าเท่านั้น ข้าพเจ้ากลับถึงบ้าน ก็มักจะเห็นแม่กำลังตัดใบตองเตรียมเอาไว้ห่อ target=" _blank">ขนมตาลไว้ขายชาวบ้านในละแวกนั้น แม่ก็จะถามข้าพเจ้าเสมอว่า "เหนื่อยไหม" ทั้งเหงื่อชุ่มเสื้อ หนาวคล้ำ เพราะถูกแดดเผาตลอดระยะทาง บางวันก็เปียกฝนหนาวสั่นระริก ก็ยังตอบแม่ด้วยความมั่นใจว่า "ไม่"

ข้าพเจ้าจูงควายที่แม่ตั้งชื่อว่า "กำพรว" ไปกินหญ้าเป็นประจำทุก ๆ เย็น ข้าพเจ้าเคยถามแม่ว่า "ทำไมจึงตั้งชื่อควายตัวนี้ว่า กำพรว" แม่ก็เล่าให้ฟังว่า เมื่อสามปีที่แล้วแม่ไปรับจ้างเก็บเกี่ยวข้าวที่จังหวัดพังงา ได้เห็นลูกควายตัวนี้ดูคนแม่ของมันใกล้ ๆ กับที่แม่เก็บเกี่ยวข้าว ใกล้วันที่แม่จะกลับ แม่ควายถูกรถยนต์ชนตาย แม่จึงเอาค่าจ้างเก็บเกี่ยวข้าวแลกกับลูกควายตัวนี้ สงสารมันที่ต้องขาดแม่ตั้งแต่เล็ก ๆ ยังไม่หย่านมและกำพรวแม่ ก็คล้ายกับข้าพเจ้ากำพรวพอ เพราะหายไปจากบ้านตั้งแต่ข้าพเจ้าไม่หย่านม แม่บอกข้าพเจ้าว่า ถ้าแม่มีญาณรู้ว่ ข้าพเจ้าต้องกำพรวพอ เช่นนี้ ก็คงตั้งชื่อลูกว่า "กำพรว" เหมือนชื่อควายตัวนี้เช่นกัน

ข้าพเจ้าตื่นนอนตอนเช้าตรู่ทุกวัน เพื่อช่วยแม่ทำงาน แต่ตื่นขึ้นมาครั้งใด

ก็เห็นแม่จัดขนมตาลใส่ตะกร้าพร้อมที่จะให้ข้าพเจ้าเอาไปฝากร้านขายกาแฟช่วยขายขนมตาลให้ทุกเช้าไป

เช้าวันหนึ่ง ในตอนต้นเดือนกรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๐๗ หลังจากที่ข้าพเจ้าจูงควายไปผูกไว้ให้กินหญ้า

และไปหาลูกตาลนำกลับมาให้แม่เพื่อทำขนมลูกตาลขายในวันรุ่งขึ้น แม่ได้บอกข้าพเจ้าว่า "มีคนเอาค่าจ้างเจ้ากำพรวไปฝากพี่นมาให้สิบบาท

วันนี้แม่ให้รางวัลเป็นค่าโดยสารรถเพิ่มจากค่าอาหารกลางวันอีกสองบาท"

ข้าพเจ้าดีใจมาก ตื่นเต้นที่จะได้นั่งรถยนต์ไปถึงโรงเรียน ถึงหน้าโรงเรียน ข้าพเจ้าจะลงจากรถยนต์ให้ส่งฝ่าเผย แสดงตนให้เพื่อนรู้ว่า

ข้าพเจ้าสามารถโดยสารรถยนต์มาถึงโรงเรียนได้เหมือนกัน ข้าพเจ้าหัวเราะในใจด้วยความสุข

วันนั้นเลือกเสื้อและกางเกงที่ปะชุนน้อยที่สุด แท้จริงก็มีให้เลือกเพียงสองชุดเท่านั้นเดินออกไปรอรถยนต์ที่ถนนใหญ่ ข้าพเจ้ายกมือโบกให้รถหยุดรับข้าพเจ้าถึงสี่คัน

ก็ไม่มีรถคันใดหยุดรับข้าพเจ้าเลย จากความสดชื่นที่มีมาตั้งแต่ตอนต้นเปลี่ยนเป็นความกังวลใจ เพราะดูจะวันแล้วที่สูงมากที่จะเป็นระยะไกล ๆ กับกระดิ่งเข้าแถว

ไหนกลัวครูจะดูความโรงเรียนสาย แม่บ้านข้าพเจ้าจะอยู่ห่างจากโรงเรียน ข้าพเจ้าก็ไม่เคยถูกตำหนิในเรื่องนี้ รู้ดีว่าเป็นความผิดอย่างใหญ่หลวงสำหรับข้าพเจ้า

เหมือนพระมาโปรดสัตว์ สร้างความชื่นใจให้ข้าพเจ้า รถประจำทางผ่านมาด้วยความเร็วสูง ข้าพเจ้าได้ยกมือโบกให้รถหยุด

ในใจก็บอกคนขับรถว่าข้าพเจ้ามีสตางค์เสียค่าโดยสารด้วยนะ ได้ผลทีเดียว รถผ่านพ้นไปจอดห่างจากข้าพเจ้าถึง ๑๐๐ เมตร ข้าพเจ้ารีบวิ่งตามรถไป อนิจจา

รถไม่ได้หยุดรับข้าพเจ้าหรอก รถหยุดรอรับลูกสาวเจ้าของสวนยางพารา ถึงกระนั้น ข้าพเจ้าก็ยังวิ่งไป ได้ยินแว่ว ๆ จากผู้โดยสารว่า รับเด็กด้วย ๆ

แต่รถก็เคลื่อนห่างออกไปเสียแล้ว

ข้าพเจ้าไม่มีรองเท้าถุงเท้าเหมือนลูกสาวเจ้าของสวนยางกระมัง รถจึงไม่หยุดรับข้าพเจ้า ข้าพเจ้ามองดูเท้าของตน ก็แตกต่างจากคนอื่น ๆ จริง ๆ

สร้างเท้าไว้เดินก็ตั้งหน้าตั้งตาเดินต่อไป ในมือก็กำเหรียญสตางค์เหล่านั้นไว้ เดินไปสักระยะก็คล้ายมือดูเหรียญ

เหรียญนี้ไม่มีค่าที่จะให้ข้าพเจ้าโดยสารรถยนต์หรืออย่างไร

ข้าพเจ้าเดินบ้าง วิ่งบ้าง แต่วิ่งมากกว่าเดิน ใจระทึกกลัวครูทำโทษเรื่องมาสายประการเดียว ไปถึงโรงเรียนขณะที่นักเรียนห้องสุดท้ายเดินเข้าชั้นเรียน

แต่ก็ยังไม่พ้นเพราะประพุดชีวิตที่มาสาย ข้าพเจ้าถูกทำโทษให้ยืนฝ่าเสาธง ครูอาภาคนไม่กวาดเร็วมาชำระมาขีดที่ขาเบา ๆ แล้วถามข้าพเจ้าว่า

"นี่ขาดหรือขาดควายกันจะ" ข้าพเจ้าก้มดูขาตนเอง เห็นรอยเหงื่อไหลเป็นทางลงไป ดินโคลนติดเกราะกระวัง ดูแล้วดูข้าพเจ้ากำพรวจริง ๆ

โรงเรียนไม่ทันเลิกเรียนในวันนั้น แต่พ่อแม่ของเพื่อน ๆ ต่างก็มารอรับลูกของตนกลับบ้าน เด็กหลายคนสดชื่น กระโดดโลดเต้นรอบ ๆ แม่ของขา

บางคนวิ่งออกไปกอดแม่ข้าพเจ้าหวังไว้เหมือนกันว่า สักวันหนึ่ง แม่คงจะมารับลูกของท่านสักครั้ง สำหรับเพื่อนชีวิตของข้าพเจ้าคงหมดหวัง อยู่ถึงแต่เพียงจะมารับเลย

แม่จะขอเอ่ยเรียกว่า "พ่อ" เหมือนเพื่อน ๆ สักครั้ง ก็ไม่มีเวลาเช่นนั้นให้กับข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้ากำพรวพอ

ข้าพเจ้าสะดุ้ง เมื่อครูเรียก "สมหมาย สมหมาย มีรถจี๊ปมารับกลับบ้าน"

ข้าพเจ้าแปลกใจที่สุด ไม่เชื่อหูของตนเองว่าได้ยินเช่นนั้นจริง คุณครูไม่โกหกศิษย์แน่ จึงเสียวดูรถจี๊ปตามที่ครูชี้ ข้าพเจ้าเดินออกจากห้องเรียนด้วยความง

ถามตนเองว่า นี่จะได้นั่งรถกลับบ้านจริงหรือ ดูบนรถก็ไม่เห็นมีแม่ เห็นเด็กที่อยู่ข้างบ้านนั่งมาด้วย เป็นมันใจว่า ได้นั่งรถกลับบ้านแน่ กลับถึงบ้าน ต้องเล่าให้แม่ฟัง

แต่ที่ขาดไม่ได้ก็คือ ต้องเล่าให้เจ้ากำพรว "เจ้ากำพรว ข้าฯ ได้นั่งรถกลับบ้าน แม่ แม่ครับแม่ ลูกกำพรวของแม่ได้นั่งรถกลับบ้าน"

เธอ ชื่อ สมหมายหรือ

ครับ ผมชื่อสมหมายครับ

ขึ้นรถเถอะ แม่ของสมหมายตายแล้ว

.....

.....

.....

เว้นที่ไว้หัวเราะสามบรรทัด หากท่านยังไม่พร้อมที่จะหัวเราะ ขอให้เก็บไว้หัวเราะในวันพรุ่งนี้ ก่อนสิ้นเสียงหัวเราะ อย่าลืมกล่าวว่า "ชีวิตดีกว่าชีวิตสมหมายเป็นไหน ๆ"
ฮ่า ฮ่า ___"ย

ย